

R A Š A L U O T I P I R Š T A I

Nr. 9

Vilniaus r. Rukainių gimnazija

Gegužė, 2023

Šiame laikraštyje

Europos diena Rukainių gimnazijoje

Respublikinis konkursas „Išversk V. Sirokoslės eilėraščių į lietuvių kalbą“

Respublikinis rašinių konkursas „Gyvybė – dovana, branginkime ją“, skirtas Gyvybės dienai

Lietuvos vaikų balsas 2023

Interviu su gimnazijos abiturientais

IVG klasės vadovės linkėjimai

KOKS TAS

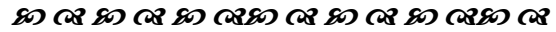
LIETUVIŠKAS GEGUŽĖS MĖNUO?

Gegužę įvyksta didysis gamtos stebuklas – gaivioji žaluma ir žiedai užlieja pievas, miškus, net vandenį.

Kaimo išminčiai, spėdami orus, apie šį mėnesį taip sakydavo: „**Gegužės** šalnų kenksmingos, bet vėjai naudingi“; „Jei alyvos pražysta kartu su šermukšniu – lauk šaltų orų“; „Kol ąžuolas neišsprogs, skrandos nemesk!“

Pagal daugiamečius stebėjimus ąžuolai susprogsta apie **gegužės** 7-ąją, alyvos pražysta 21-ąją, šermukšniai – 15-ąją.

O iš medžių paskutinis sulapoja ne ąžuolas, kaip daugelis mano, bet uosis – apie **gegužės** 22-ąją. Saktė pasakoja, kad šis medis esąs aklas ir nematąs pavasario pasikeitimų. Bet jis teisybės medis, nes po juo susėdę dievai nutarė, kas yra gėris ir kas – blogis...

*Vasarą atpažinčiau
užrištomis akimis –
iš žemuogių saldimo,
iš pelynų kartumo.*

*Jei išrautų liežuvį,
man užtektų kvapų –
rausvo dobilų kutulio,
balto kiečių dilgsėjimo.*

*Jei užkimštų šnerves,
kelinta birželio diena
man praneštų užkimęs
gegutės ku-kū..*

*Jei vašku užpiltų ausis,
liesčiau vasarą pirštais –
jazminų drobė,
liepžiedžių šilkas,
violetinis čiobrelių aksomas.*

*Jei rankas nukapotų,
eičiau basa per žolę –
dygių saulėkaitoje,
rasotą rytmečiais.*

*Jei ir kojas nukirstų,
krisčiau kniūbsčia į
purias samanas, baltomis
grybienes gyslomis.*

*Net virtusi dulkėmis,
vis vien žinočiau,
kada pražydo bijūnai,
o kada – jurginai.*

Jurga Ivanauskaitė

EUROPOS DIENA RUKAINIŲ GIMNAZIJOJE

Gegužės 9 dieną visoje Europos Sąjungoje švenčiama Europos diena. 1950 m. gegužės 9 dieną Prancūzijos užsienio reikalų ministras Robertas Šumanas paskelbė suvienytos Europos idėją. Šumano deklaracijos paskelbimas laikomas Europos Sąjungos pradžia, o gegužės 9 dieną kasmet švenčiamas Europos gimtadienis. Rukainių gimnazija kelis metus iš eilės dalyvauja projekte „Mokyklos – Europos Parlamento ambasadorės” ir kiekvienais metais mini Europos dieną.

Šį kartą nutarėme aplankyti Europos parką, kuris meno kalba įprasmina geografinį Europos žemyno centrą ir laikomas vienu išpūdingiausių šiuolaikinio meno muziejų po atviru dangumi. 55 hektarų meniniame kraštovaizdyje eksponuojama daugiau kaip 130 įvairių pasaulio šalių menininkų darbų. 8a, IG-IIIG klasių mokiniai pamiklino ne tik kojas, bet ir turėjo logiškai pamąstyti dalyvaudami orientacinėse varžybose, skirtose Europos dienai. Mokiniai buvo supažindinti su šiuolaikinio meno pasauliu, praplėtė akiratį,

pasisėmė įkvėpimo, pasidžiaugė gamta ir gerai praleido laiką. Taip pat išgirdo Europos parko įkūrimo istoriją, kokie žymūs žmonės čia lankėsi ir išsiaiškino, kokia šio parko paskirtis. Netgi drąsiai galime sakyti, kad Europos

parkas ta vieta, kur galiausiai išsipildė ne vieno žmogaus ir ne viena svajonė –

juk savo meno kūrinius čia įgyvendino daugybė kūrėjų iš visos Europos ir pasaulio.

Gimnazijos 5a ir 7a klasių mokiniai taip pat paminėjo Europos dieną. Per klasės valandėles mokiniai pasidalino mintimis, ką jau žino apie Europą, Europos Sąjungos šalis, sukūrė Europos šalių

vėliavas. Po to mokiniai dalyvavo viktorinoje „Europos muzika ir kompozitoriai”, taip pagilino savo žinias apie Europos muziką. Smagiausia dienos dalis buvo europietiškas piknikas gimnazijos kieme. Pikniko metu mokiniai diskutavo apie europietiškus patiekalus, kepė ant laužo dešreles, bendravo. Po visų pramogų penktokai ir 7a kl. mokiniai susirungė futbolo varžybose.

RESPUBLIKINIS KONKURAS „IŠVERSK V. SIROKOMLĖS EILĖRAŠTĮ Į LIETUVIŲ KALBĄ“

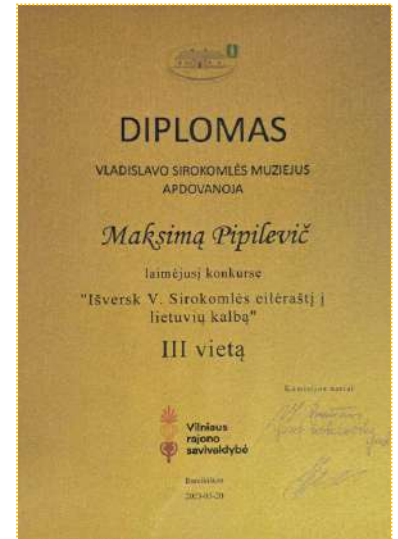
2023 m. sukanka Lietuvos dainiaus, lenkų poeto Vladislavo Sirokoplės 200-osios gimimo metinės, tad Vladislavo Sirokoplės muziejus Bareikiškėse, Vilniaus r., siekdamas populiarinti poeto kūrybą, paskelbė jo eilėraščių vertimo į lietuvių kalbą konkursą, kuriame, lietuvių kalbos ir literatūros ir lenkų kalbos mokytojų paskatinti, dalyvavo gimnazijos mokiniai: Karolina Urbanovič, Dorota Dakševič (8a); Maryja Lokutijevska (IG); Karolina Dakševič, Tomáš Blaževič (IIG); Emanuela Franciška Bogdanovič, Maksim Pipilevič, Katryna Pipilevič,

Gabriela Gaidukevič, Patryk Survilo, Katažina Chodorovič (IIIG).

Konkurso rezultatai buvo paskelbti gegužės 20 d. per muziejuje vykusią Poezijos ir muzikos šventę „Sirokoplės lyra“. Vertimus vertino kompetentinga komisija – Lietuvos poetas, eseistas, vertėjas Vladas Braziūnas, humanitarinių mokslų daktaras, žurnalistas, poetas Juzef Šostakovski ir kiti. Gimnazijos IIIG klasės mokinys Maksim Pipilevič konkurse pelnė garbingą III-ąją vietą ir buvo apdovanotas piniginiu prizu, o visi dalyviai gavo padėkas ir vertingas dovanas. Džiaugiamės, kad mūsų gimnazijos mokinio eilėraščio vertimą gerai įvertino ir profesionalūs rašytojai.

Mokinius konsultavo lietuvių kalbos ir literatūros mokytojos Oksana Aleknavičius, Lilija Jeremejeva ir Jevgenija Jackevič, lenkų kalbos mokytoja Lucija Kuzborska.

Kviečiame susipažinti su eilėraščio vertimu:

Do panny Pauliny Mitraszewskiej

Pani! chcesz wierszy, chcesz wskrzesić ducha,
Którego tak dawno tłumię;
Dziewica każe, poeta słucha,
I spełnia rozkaz jak umie.
Ale okrutne pani rozkazy!
Nie umiem spełnić tak wiele!
Nie umiem znaleźć na słońcu skazy,
Wady w tak czystym aniele.
Ja tylko wielbić jestem ochoczy,
Ja tylko umiem być czuły,
Będę uwielbiał anielskie oczy,
Choć mi spokojność zatrąły.
Pani to powie-żem nadto śmiały,
Że to wyrazy pochlebce,
I moje szczere dla niej zapały
Swą piękną nóżką podepcze...

Panelei Paulinai Mitraševskai

Panele! nori eilėraščių, nori prikelti dvasią,
Kurią taip ilgai slopinau;
Mergelė įsako, poetas klauso,
Ir vykdo įsakymą kaip moka.
Panele, tavo įsakymai žiaurūs!
Aš negaliu įvykdyti tiek daug!
Aš neįstengiu atrasti saulės trūkumų,
Ar tokio nekalto angelo ydų.
Aš pasiruošęs tik garbinti,
Aš tik moku būti jautrus,
Dievinsiu angeliškas akis,
Net jei jos sutrikdė mano ramybę.
Panele, pasakysite, kad esu per drąsus,
Kad tai tik saldūs žodžiai,
Ir mano liepsnojančią sielą
Savo gražia kojele sutrypsite...

RESPUBLIKINIS RAŠINIŲ KONKURAS „GYVYBĖ – DOVANA, BRANGINKIME JĄ“, SKIRTAS GYVYBĖS DIENAI

Gyvenimas yra brangi ir trumpalaikė dovana, kurią lengva priimti kaip savaime suprantamą dalyką žmogaus įtemptame gyvenime. Panevėžio „Minties“ gimnazijos organizuojamas respublikinis rašinių konkursas „Gyvybė – dovana, branginkime ją“ priminė, kad reikėtų stabtelėti ir susimąstyti apie gyvenimo grožį ir jo stebuklus. Tai raginimas veikti, vertinti mažus dalykus, rasti džiaugsmą dabartinėje situacijoje ir būti dėkingiems kitiems žmones už patirtis, už įvairius jausmus, dėl kurių gyventi yra verta, prasmingas.

Respublikiniame konkurse dalyvavo mokiniai iš visos Lietuvos etnografinių regionų (atsiųsti 67 darbai). Mūsų gimnazijos IIG kl. mokinys Tomáš Blaževič, paskatintas lietuvių kalbos ir literatūros mokytojos Lilijos Jeremejevos, dalinosi savo mintimis ir patirtimi rašinyje „Laisvė, kaip ir gyvybė, dievo dovana“. Gimnazistas gavo paskatinimą už laisvės ir gyvybės temų sąsajas, atskleistas rašinyje. Sveikiname Tomášą!

Kviečiame susipažinti su Tomášo darbu:

LAISVĖ, KAIP IR GYVYBĖ, DIEVO DOVANA

Biblijoje teigiama: „Dievas pasaulį sukūrė per šešias dienas, o septintą – išsėjosi“. Deja, bet mūsų tėvynė nebuvo sukurta taip lengvai – ištisus šimtmečius protėviai kovojo dėl laisvės, o kiekvienas išlietas kario kraujo lašas priartindavo prie svajonės išsipildymo – nepriklausomos Lietuvos. Taigi kyla klausimas, ką žmonėms reiškia „laisvė“ ir kaip jie vertina šią Dievo dovaną?

Atrodytų, kad daugiau mums, šių dienų lietuviams, nieko negali trūkti – turime išsvajotąją laisvę. Galima drąsiai teigti, kad žmogui, norinčiam gyventi laisvoje šalyje, reikėtų įdėti daug pastangų, darbo bei meilės. Ne veltui yra sakoma – sunaikindamas tai, ką sutvėrei – sunaikinsi dalelę savęs. Prie tėvynės kūrimo, laisvės bei puoselėjimo prisidėjo ir žinomas lietuvių poetas, dramaturgas Justinas Marcinkevičius. Eilėraštyje „Šiandieną širdį pasivaikščioti išleisiu“ lyrinis subjektas prašo: „Aš prašau: tik nesumindžiokit širdies“. Širdis – tai gyvybės pagrindas, todėl ją galima prilyginti gimtajai šaliai – netekę jos, sunkiai įsivaizduojame savo gyvenimą, todėl širdį, kaip ir tėvynę, reikia puoselėti, saugoti. Just. Marcinkevičius, būdamas Lietuvos Nepriklausomybės Sąjūdžio nariu, ragino Lietuvos žmones ištrūkti iš SSRS gniaužtų ir „kurti bei lipdyti“ Lietuvą tokią, kurioje visiems būtų gera gyventi. Taigi, žmonės turi saugoti brangiausią turtą, dovaną – tėvynę, tėvynės laisvę, kurią patys kuria.

Be to, drįstu teigti, kad laisvė, kaip ir žmogaus gyvybė, absoliučios vertybės. Juk dėl laisvės žmogus paaukotų daugelį dalykų, netgi savo gyvybę. Šiandien svarbu prisiminti tuos, kurie už didžiausią tautos vertybę – laisvę – paaukojo didžiausią auką - gyvybę. Sausio 13-osios naktį 14 žmonių dėl laisvės paaukojo gyvybę, o kiti - sveikatą. Baisu net pagalvoti, ką turėjo jausti žmonės, kurie tuo metu gynė tėvynę, atsakyti negaliu, nes aš užaugau jau laisvoje šalyje, bet žinau, kad kiekvienam tada tėvynę gynusiam žmogui aš padėkočiau. Ką turėjo jausti šeimos, kurių vaikai negrižo namo ir krito dėl laisvės? Mano tėvynės laisvė buvo iškovota žmonių tikėjimu, jų gyvybe. Taigi, tėvynė klestėtų dėl laisvės, kuria reikia rūpintis.

Ar iš tiesų galima teigti, kas laisvė gali būti brangiau už gyvybę? Atsakyti sunku, bet drįstu teigti, kad ir gyvybė, ir laisvė yra Dievo dovanos, kurias reikia saugoti, rūpintis jomis. Neabejoju, žmonės laimingi, gyvendami šalyje, kurioje jų gyvybei ir laisvei negresia pavojus.

LIETUVOS VAIKŲ BALSAS 2023

Jau ne pirmus metus Lietuvoje vyksta pranešimų, piešinių ir vaizdo klipų konkursas „Lietuvos vaikų balsas 2023“, kurį organizuoja Mykolo Romerio universiteto Žmogaus ir visuomenės studijų fakulteto Edukologijos ir socialinio darbo institutas kartu su partneriais. Konkurso tikslas - suteikti vaikui galimybę kūrybinėmis ir meninėmis priemonėmis išsakyti savo nuomonę jam rūpimais klausimais ir atkreipti suaugusiųjų, ypač politikų, dėmesį į vaikų nuomonę, kuri ne visada girdima ir išklausoma. Šių metų tema „Jeigu turėčiau stebuklų lazdelę ...“ kiekvienam vaikui atvėrė galimybę išsakyti tai, kas jam rūpi. Labai džiugu, kad net trys mūsų gimnazijos mokinės tapo šio konkurso laureatėmis – Maryja Lokutijevska (IG kl.), Ana Kuckevič, Božena Tumanovič (IIIIG kl.) (mokines konsultavo mokytoja Jevgenija Jackevič). Kviečiame susipažinti su gimnazisčių darbais.

Paprasti norai

Jei turėčiau stebuklų lazdelę... Net sunku įsivaizduoti, ką daryčiau. Ilgai galvojau... Turbūt sugalvočiau daug norų, kurie padarytų žmonių ir gyvūnų gyvenimą geresnį ir lengvesnį.

Pirma, ką padaryčiau, tai išgydyčiau visus žmones ir padaryčiau taip, kad pasaulyje išnyktų visos ligos. Kol mes esame jauni, atrodo, kad visada būsime sveiki. Bet iš tikrųjų taip nėra. Laikas bėga, žmonės tampa vyresni... Kartais pasižiūriu aplink. Vienai kaimynei kojas skauda, kita nuolat pavargusi, dar kažkas vaikščioti negali, tik guli, dar kas su ramentais tik juda... Gaila tų žmonių. O kiek žmonių miršta nuo nepagydomų ligų!.. Juk jie galėtų jausti gyvenimo pilnatvę, būti tokie, kaip ir kiti. Keista, bet tie žmonės nesijaučia likimo nuskriausti, atvirksčiai, stengiasi gyventi čia ir dabar... Bet taip norisi, kad jie būtų sveiki... Tai tik kaimynai. O kiek ligotų žmonių pasaulyje?.. Jei visi būtų sveiki, artimieji irgi būtų laimingi.

Antras dalykas, ko paprašyčiau lazdelės, tai būtų, kad pasaulyje nebūtų karų, kad visur viešpatautų taika. Dabar kiekvieną dieną girdime, kas vyksta Ukrainoje. Mūsų mokykloje (kaip ir kitose) mokosi vaikai iš karo apimtų teritorijų. Baisu girdėti, kaip vaikai praranda artimus žmones, draugus, tiesiog bėga nuo karo baisių. Šeimos išsiskiria – vyrai lieka kovoti, moterys su vaikais ieško prieglobsčio kitose šalyse. Nemokėdami kalbos, nežinodami tos šalies tradicijų... Dar kovodami žmonės tampa neįgaliais arba gyvena turėdami psichinių traumų. Neįmanoma po patirtų karo išgyvenimų išlikti laimingam ir nieko nežinančiam, nepatyrusiam... Nenorėčiau būti jų vietoje. Karas atima daug gyvybių žmonių, kurie visai nekalti.

Dar paprašyčiau, kad visi gyvūnai pasaulyje turėtų savo šeiminius ir jaukius bei šiltus namus. Šiandieniniame pasaulyje daug gyvūnų neturi namų ir šeiminių, jie niekam nereikalingi. Ypač piktna, kai gyvūnus tiesiog išmeta, kai jie pasensta, suserga. Šunys, katės negali suvokti, kad jie šeiminiams nereikalingi. Nors ir išmesti toli nuo namų, stengiasi rasti kelią atgal. Kai kuriems pavyksta tai padaryti. Bet radę kelią namo, nesulaukia šeiminių dėmesio. Mano manymu, visi žmonės turi rūpintis gyvūnais, nes jie yra bejėgiai ir negali apsisaugoti nuo žmonių.

Turbūt paskutinis dalykas, kurio paprašyčiau, tai, kad pasaulis būtų švarus. Žmonės išmeta daug šiukšlių į miškus, ežerus, upes ar tiesiog į lauką. Taip pat žmonės daug važinėja transportu, šildo namus ir taip teršia orą. Tai viskas kenkia žmonėms, gyvūnams, augalams ir gamtai. Tačiau mes patys galime tai sustabdyti, kaip? Mano manymu, mes tiesiog turime tausoti gamtą, nešiukšlinti, mažiau važinėti transportu, o daugiau vaikščioti, taip pat turime rūšiuoti šiukšles. Visa tai padės ne tik gamtai, bet ir žmonėms, augalams bei gyvūnams. Tokius paprastus dalykus mes galime padaryti patys, o stebuklų lazdelės paprašyčiau padaryti taip, kad žmonės taptų sąmoningi ir suprastų, kad tik nuo jų veiksmų viskas priklausau.

Tai, turbūt, svarbiausi dalykai, kurių paprašyčiau burtų lazdeles. Noriu, kad žmonės būtų sveiki ir laimingi, nevyktų karai ir nežūtų žmonės. Svajoju, kad kiekvienas gyvūnėlis pasaulyje turėtų šeiminką. Pagaliau, kad žmonės suvoktų, kad viskas priklauso būtent nuo jų...

Ana Kuckevič, IIIIG

rašaluoti pirštai5

LIETUVOS VAIKŲ BALSAS 2023 KŪRYBOS KAMPĖLIS

Žmonių aklumas

Daug kas žino, kad santykiai tarp žmonių yra labai sudėtingi. Būna pykčių, nesusipratimų. Nemažai jaunuolių, žiūrėdami į toki bendravimą, nusprendžia būti vieni, nieko neprileisti. Tai daro gyvenimą dar sunkesnę. Tad, jei turėčiau stebuklų lazdelę, padaryčiau taip, kad žmonės būtų atviri vieni kitiems ir drąsiai reikštų savo jausmus bei nebijotų rasti artimą sielą.

Esmė ta, kad žmonės patys yra sustojusio bendravimo priežastis. Jie akli savo išdidumu. Principai, charakteris, išdidumas – tai tikra kvailystė. Reikia kalbėtis. Spręsti iškilusias problemas. Nebijoti išsakyti savo norus, paklausti kito, ko jis norėtų. Tai taip paprasta.

Vyriška ar moteriška nesvarbu. Dažnai iš tėvų, pažįstamų galima išgirsti: „Tai ne moteriškas/ vyriškas darbas“. Koks skirtumas? Argi vyras negali išplauti indų, pagaminti valgyti, įdėti skalbinių į skalbimo mašiną? Tikrai gali! Ypač, jei žmona/ draugė/ mylimoji irgi dirba. Moteris irgi gali kartais nuvažiuoti į automobilių plovyklą, nuvalyti sniegą kieme, kai vyras to nespėja padaryti. Nereikia skirstyti darbų. Artimi žmonės turėtų padėti vieni kitiems, kai to prireikia. Tikrai nemalonu matyti/ girdėti, kai tėvas, grįžęs po darbo, ilsisi (jis pavargo darbe), o mama, irgi po darbo, turi gaminti vakarienę, tvarkyti namus, prižiūrėti vaikus, tikrinti jų namų darbus ir paaiškinti, jei reikia. Ji nepavargo?! Juk galima bent kiek padėti... O tie žodžiai: „Tu moteris, tu privalai...“ Net nesinori kurti šeimos.

Šiame pasaulyje viskas būtų paprasčiau, jeigu žmonės saktų tikras savo pasirinkimų ir veiksmų priežastis, norus, jeigu prisiimtų atsakomybę už savo žodžius, jeigu nesidrovėtų savo jausmų ir emocijų. Žmonės gali be galo mylėti, bet tylėti. Nieko nepasikeis, jeigu tylėsi prarijęs liežuvi. Nejau taip sunku pasakyti: „Aš tave myliu“? Gal ir kitas žmogus bijo kalbėti apie savo jausmus? O kur dingsta žodžiai: „Ačiū“, „Atsiprašau“... Žmogaus reakcija būtų kitokia. Kiekvienas nori JAUSTIS ŽMOGUMI. Mylėti ir būti mylimas.

Daugybė draugysčių, šeimų griūna dėl nesusipratimų. Taigi, reikėtų susimąstyti, ar šie santykiai brangūs, ir jeigu taip, peržengti per savo ego. Tai padėtų padaryti stebuklų lazdelė...

Maryja Lokutijevska, IG

Trys norai

Jei turėčiau stebuklų lazdelę, galėčiau daug ką padaryti. Bet iškart reikėtų išmokti ją naudotis.

Vienas iš stebuklų, kuriuos norėčiau padaryti, būtų, kad žmonės mylėtų vienas kitą ir kad bijotų prarasti savo mylimą ir artimą žmogų. Ir jaunuoliai, ir suaugę nori būti laimingi, turėti šalia artimą žmogų. Idealus pasaulis – vyras ir žmona, vaikinai ir mergina myli vienas kitą. Yra laimingi. Bet... viską sugriauna realybė. Iš pradžių viskas gražu – romantika, pokalbiai iki paryčių, gėlės... Paskui prasideda tikras gyvenimas. Ir prasideda... Neišplauti indai, išmėtytos kojines, vakarykštė sriuba ir panašiai. Nuolatiniai priekaištai. Kodėl taip yra? Žmonės negirdi vienas kito. Net nenori girdėti. Paprasčiausias variantas – išsiskirti. Nors myli vienas kitą... Bet kažkodėl tai yra priimtinausia, pats lengviausias kelias. Nereikia stengtis ką nors pakeisti. Nenoriu, kad taip būtų.

Kitas dalykas, kurį nuveikčiau, būtų egzaminų išlaikymas. Jis yra svarbus tuo, kad galėsi įstoti į universitetą, kolegiją ar profesinę mokyklą, po to rasti gerą darbą. Lyg paprasta... Bet iš tikrųjų yra visai kitaip. Iš visų: tėvų, senelių, mokytojų – tik ir girdi: „Egzaminai laukia“, „Tai jūsų ateitis“, „Neišlaikysi – eisi gatvių šluoti“ ir pan. O taip norisi palaikymo, supratingumo, artimųjų suvokimo, kad pasaulis nesugrius, net jei neišlaikysi kokio egzamino. Juk galima ir be universiteto rasti mėgstamą darbą.

Bet pats svarbiausias dalykas, kurį padaryčiau, būtų išpildyti savo tėvų nors vieną norą. Tai brangiausi ir mylimiausi žmonės mūsų gyvenime ir jie stengiasi be jokių stebuklų lazdelių išpildyti mūsų norus. Taigi reikėtų jiems iš visos širdies padėkoti ir padaryti viską, kad tėvai žinotų, kad mums yra svarbu žinoti, apie ką jie svajoja. Tos svajonės ne būtinai turi būti apie didžiulius namus, jachtas, prabangų gyvenimą. Tėvams užtektų net smulkmenų, net paprastas telefono skambutis, apkabinimas, žodžiai, kad juos mylime, jau būtų stebuklas. Lyg ir nesunku... Bet kažkodėl to nedarome...

Aišku, stebuklų lazdelė tik svajonė. Bet taip norėtusi ją turėti... Sujungti visam laikui mylinčius žmones. Nebijoti, kad neišlaikysi kokio egzamino. Įgyvendinti tėvų svajones. Gal kada ir atsiras tokia stebuklinė lazdelė.

*Božena Tumanovič, IIIIG
rašaluoti pirštais*

INTERVIU SU GIMNAZIJOS ABITURIENTAIS

Kaip jaučiatės žinodami, kad liko tiek nedaug iki paskutinio skambučio?

Agnieška Lokutijevska: „Artėjant paskutiniam skambučiui, dar labiau suprantu, kaip greitai bėga laikas”.

Monika Pranskūnaitė: „Jaučiuosi keistai žinodama, kad liko nedaug laiko iki paskutinio skambučio. Tuo pačiu nesidžiaugiu, bet ir neliūdžiu, kad palieku gimnaziją“.

Evelina Rusakevič: „Labai jaudinuosi”.

Inesa Stankevič: „Greitai paskutinis skambutis, esu labai laiminga. Labai džiaugiuosi, kad palieku gimnaziją, nes manau, kad išeidama iš gimnazijos, būsiu laisvesnė”.

Viktorija Pozniak: „Jaudinuosi, bet labai džiaugiuosi”.

Ar apima liūdesys ar vis dėlto džiaugiatės, kad paliekat gimnaziją? Ir kodėl?

Agnieška Lokutijevska: „Truputį jaudinuosi dėl būsimo gyvenimo, tačiau džiugu pradėti naują kelionę, juk tiek įdomybių ir naujovių laukia ateityje”.

Andžej Špakovski: „Apima džiaugsmas, bet kartu ir liūdesys, nes čia su visais draugais ir mokytojais matėmės kiekvieną dieną”.

Evelina Rusakevič: „Labai džiaugiuosi, nes prasideda suaugusiųjų gyvenimas”.

Ko arba kieno labiausiai pasiilgsite?

Agnieška Lokutijevska: „Tikriausiai labiausiai pasiilgsiu mokyklos koridorių, kuriuose praleisdavau kiekvieną pertrauką. Žinoma, ilgėsiuosi klasiokų ir mokytojų taip pat”.

Monika Pranskūnaitė: „Manau, kad labiausiai pasiilgsiu tų laikų, kai ateidavau į mokyklą ir nesvarbu, ar mokiausi ten ar ne, nes užtekdavo būti mokinių ir mokytojų apsupty”.

Andžej Špakovski: „Draugų iš kitų klasių, mokytojų”.

Evelina Rusakevič: „Mano klasiokės Vikos”.

Inesa Stankevič: „Labiausiai pasiilgsiu savo auklėtojos, nes praleisdavo su mumis daugiau laiko”.

Viktorija Pozniak: „Mano klasiokės Evelinos, klasės auklėtojos”.

Ko išeidami palinkėsite mokiniamis bei mokytojams?

Agnieška Lokutijevska: „Mokiniamis linkiu rasti savo gyvenimo kelią, nepasiduoti ir, žinoma, pirmiausia galvoti apie savo norus. Tikiuosi, kad mokytojai ir toliau bus linksmi ir laimingi, o darbas mokykloje nevargins”.

Monika Pranskūnaitė: „Išeidama noriu palinkėti mokytojams daugiau ištvermės ir jėgų, o mokiniamis noriu pasakyti tik tai, kad pradėtų mokyti, nes niekada nėra per vėlu ir, kad elgtųsi padoriai”.

Andžej Špakovski: „Mokiniamis palinkėsiu gerai mokyti, daugiau skaityti knygas mūsų bibliotekoje ir gerbti mūsų mokytojus”.

Evelina Rusakevič: „Stiprybės ir gerai pailsėti vasarą”.

Inesa Stankevič: „Išeidama iš gimnazijos linkiu mokiniamis, kad greičiau baigtų mokyti mokykloje. Mokytojams linkiu daug stiprybės”.

Viktorija Pozniak: „Mokytojams stiprybės, nes mes buvom „blogiukai“, o po mūsų bus dar... Mokiniamis gerų mokslų, sėkmės”.

